

2. Serenade

Schaduw van heerlijkheid, diepblauwe luister,
Schemer van voorjaarspracht.
't Hoofdje opzij, hoort de zieke 't gefluister
Van de betoverde nacht.

Slaap kan de schitt'ring der ogen niet doven,
't Leven roept op tot genot;
Maar onder 't venster, in nacht'lijke stilte
Klinkt plots het lied van de Dood.

'Jij bent gevangen, door duister omsloten,
Zie, zo verwelkt daar je jeugd.
Ik, vreemde ridder, ik zal je bevrijden
Met geheimzinnige kracht.

Kom en kijk naar jezelf, in schoonheid
Glanst je doorzichtig gelaat,
Je wangen zijn rood, je golvende haar
Legt zich als een wolk om je heen.

't Blauwe licht van je levende ogen
Is feller dan hemel en vuur.
Middaghitte waait uit je adem
Jij hebt mij nu al verleid!

Jouw oor is gevangen door mijn serenade.
Fluisterend riep je mij.
De ridder komt om zijn laatste beloning:
Het uur van vervoering breekt aan.

Teer is je hals, je siddering betovert,
Ik druk je tegen me aan
In vaste omhelzing, en fluister in liefde,
Stil ... Je bent ... van mij!

3. Trepak

Bomen en leegte, niemand te zien,
Huilende, woedende sneeuwstorm ...
Zeker is daar in de donkere nacht
De boze een mens aan 't begraven?

Kijk, inderdaad: in het duister omhelst,
Liefkoost de Dood een oud boertje,
Danst de trepak met de dronkenman,
Fluistert een lied in zijn oren:

'Ach, boerenman, arme oude stakker,
Vol met drank ben je gaan verdwalen
En de boze sneeuwstorm, die begon te razen,
Trok jou van het veld af en het dichte bos in.

Treurig verlang je naar huis en warmte,
Beste, ga hier nu maar lekker slapen.
Ik zal jou, mijn vriend, met sneeuw warmwrijven,
Om je heen een heerlijk spel opvoeren.

Maak hem een bed, lieve witte sneeuwstorm,
Kom, zing een lied voor mijn oude vriendje,
En vertel een sprookje, zo mooi dat de dronkaard
Daarbij vast en vredig heel de nacht kan slapen.

Kom nu, wolken, woud en hemel,
Wind en sneeuw die rondvliegt in het duister,
Weef een warme deken, sneeuw wit, zacht en
donzig.
Daarmee zal ik 't boertje als een kind bedekken.

Slaap nu mijn vriend, jij gelukkig boertje,
Zomer komt, alles bloeit! Op de weide
Licht de warme zon al en de sikkels blinken,
Liederen weerklinken, daar vliegen de duiven ...

4. De veldheer

De strijd raast, wapens schieten vonken,
Van honger brult daar het kanon,
De scharen rennen, paarden vliegen,
In stromen vloeit het rode bloed.

De middag brandt, nog woedt de veldslag,
En zinkt de zon, - nog feller strijd.
In 't bleke avondlicht gaat 't vechten
Steeds harder en steeds bozer door.

Toen brak de nacht aan op het slagveld.
In 't duister gingen zij uiteen.
Alles werd stil, in de donkere nevel
Steeg daar het gekreun omhoog.

En toen, door vale maan beschenen,
Gezeten op haar trotse ros,
In 't blinkend wit van dode beend'ren
Verscheen de Dood. En in de nacht

Horend de kreten en gebeden,
Trots, van tevredenheid vervuld,
Zoals een veldheer, overwinnaar,
Reed zij het hele slagveld rond.

Steeg op een heuvel, keek in de rondte,
En bleef toen met een glimlach toeven
En op de vlakte van de strijd
Klonk haar strenge stemgeluid:

'Eind van de slag! Ik heb overwonnen!
Strijders, gij zijt overwonnen door mij.
't Leven bracht vijandschap, ik bracht verzoening.
Doden, eendrachtig nu in het gelid!

Toont u marcherend aan uw overwinnaar,
En op mijn paard zal ik monst'ren mijn heir.
Legt dan uw beend'ren te meer in de aarde.
't Leven ging heen - nu komt zoete rust.

Jaren verglijden en na vele jaren
Dooft bij de mensen d'herinn'ring aan u.
Ik zal niets vergeten en boven uw graven
Feestvieren, luid, in het holst van de nacht.

Dansend en zwaar, en de vochtige aarde,
Die stamp ik aan, opdat nooit meer uw botten
Kunnen verlaten het huis van de kist.
En opdat gij nooit meer opstaat uit d'aard'!